

„Am ascultat de porunca Bisericii”

ARHIEPISCOPUL
JUSTINIAN CHIRA
ÎN DIALOG CU
CĂLIN EMILIAN CIRA

„Am ascultat de porunca Bisericii”

ARHIEPISCOPUL
JUSTINIAN CHIRA
ÎN DIALOG CU
CĂLIN EMILIAN CIRA

Cuvânt înainte de Ioan Pintea

Ediția a doua revăzută și adăugită

Editura MEGA
Cluj-Napoca
2016

DTP și copertă:
Francisc BAJA

Redactor:
Iulia POP

Fotografii:
Arhiva Arhiepiscopului Justinian Chira

© Călin Emilian Cira, 2016

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JUSTINIAN CHIRA, arhiepiscop

„Am ascultat de porunca Bisericii” : Arhiepiscopul Justinian Chira în dialog cu Călin Emilian Cira. - Ed. a 2-a, rev. - Cluj-Napoca : Mega, 2016

ISBN 978-606-543-730-2

I. Cira, Călin Emilian

2(047.53)

EDITURA MEGA | www.edituramega.ro
e-mail: mega@edituramega.ro

Părintele Justinian

„Cum se recunoaște un arhiereu? După mitră? După cârjă? După engolpion? După crucea de aur? După mantie? După doctoratul în teologie? Nu! 1. După curaj. 2. După atenție la nevoile turmei sale. 3. După solidaritatea cu turma. 4. După prezența în locuri de primejdie (Monseigneur Affre). 5. După capacitatea înfruntării, la nevoie, a puterii de stat (Sf. Ignațiu din Antiohia, Sf. Ambrozie). 6. După zelul pentru cauza lui Hristos. 7. După apărarea Bisericii cu orice risc.”

(Testul N. Steinhardt)

Cândva, într-o zi anume, într-un timp pe care îl prevăd dens, dar și generos, va trebui să aștern pe hârtie toate amintirile (multe și minunate) pe care le am despre Părintele Justinian Chira, acest ierarh unic, rarism, de un altruism exemplar. Un om al lui Dumnezeu, în primul rând, pe cât de bine așezat în demnitatea-i bisericească, pe atât de impunător în smerenia absolut cuceritoare cu care ne-a copleșit.

Până atunci, se cade, însă, să spun doar atât: nu știu cum ar fi fost viața și devenirea mea fără întâlnirile providențiale cu el de la Cluj din anii '80. Le păstrez

în memorie, sunt vii, le revizitez și acum cu specială și cuvenită nostalgie.

Grație Părintelui, am aflat drumul către Rohia, către vasta și impresionanta bibliotecă a mănăstirii, către N. Steinhardt, către teologie, în cele din urmă. Îi datorez foarte, foarte mult. Mi-a scris, îmbărbătându-mă și apreciind dialogurile pe care le-am făcut cu Dumitru Stăniloae, N. Steinhardt, Ioan Alexandru, Valeriu Anania, Antonie Plămădeală, câteva, foarte lungi epistole (una din 20 ianuarie 1988, de 10 pagini!), m-a „înfiat” pe Episcopia Maramureșului, m-a hirotonit diacon, mi-a dăruit, de-a lungul anilor, nenumărate cărți de Constantin Noica, Andrei Pleșu, „Istoria literaturii române de la origini până în prezent” de George Călinescu; din biblioteca personală, în ziua hirotonirii întru diacon, mi-a oferit „Liturghierul” cu pecetea episcopală și cu autograf... Și astăzi mă folosesc de acest Liturghier la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie. M-a numit „frate Ioane”, „frățiorul meu” ... M-a legat pentru totdeauna de Rohia, de N. Steinhardt, de Serafim Man, de stareții și monahii de aici.

De aceea, mă bucur de fiecare dată când cineva îl evocă, în ipostaza de ierarh, de Părinte, de cărturar, scrie despre cărțile lui, extrage și publică fragmente din Opera sa masivă și prodigioasă: Caietele / Jurnal pe care Justinian Chira le-a scris cu asiduitate patericală și le-a lăsat Rohiei drept moștenire de netăgăduit.

Poate că nu greșesc dacă spun că aceste Caiete, împreună cu „Jurnalul Fericirii” și cartea de predici

„Cuvinte de credință”, sunt cele trei embleme cu care mănăstirea aceasta sfântă din munții Maramureșului, s-a izbăvit cultural și duhovnicește pentru totdeauna.

S-au editat până acum câteva bune cărți de convorbiri cu marele ierarh. Le-am citit și le-am apreciat. Cartea de față, alcătuită de Călin Emilian Cira, este o carte foarte bună. Este, de fapt, cartea testament a lui Justinian Chira. O spune chiar el: „Cartea aceasta mă reprezintă pentru că redă întru-totul gândurile mele”. Însemnare datată 15 august 2016 ...

L-am reîntâlnit pe Părintele Justinian anul acesta, în iulie, la mănăstirea Rohia. I-am spus: „- Ați trecut cu brio testul Steinhardt!” M-a întrebat: „- Care?”

I-am răspuns: „- Cel despre atributele esențiale ale unui arhieru”. S-a bucurat, a râs, mi-a spus: „ - Asta numai Dumnezeu știe”. Avem împreună câteva fotografii foarte frumoase care, vorbesc tăcut, dar din plin, despre convorbirea cu folos, despre dialogul care te îmbogățește, care te salvează, pur și simplu. Cartea de față este o asemenea fotografie. Color. Făcută în alt timp, cu alt prilej, cu alt tânăr care întreabă.

Ioan Pinte

Decembrie, 2016